

Pál első levele a thesszalonikaiakhoz

1-3. Fejezet

Pál apostol magával vitte a második missziós útjára Szilászt, aki a jeruzsálemi gyülekezet egyik vezetője volt. Amikor Derbébe értek, akkor Timóteus is csatlakozott a csapathoz, és együtt értek Troászba. Pál azt szeretete volna, ha Bithiniába mennek, de a Lélek megtiltotta ezt nekik. Pál Troászban betegeskedett, és egy látomást látott, amelyben egy makedóniai ember hívta őt segítségül.

Pál azonnal hajóra ült, keresztülhajózott a tengeren, és Filippi területén szállt partra Makedóniában. Itt csatlakozott hozzájuk Lukács, de nem tudjuk, hogy őt látta-e Pál a látomásában, vagy sem. Filippiben elkezdtek megosztani a folyó mellett imádkozó asszonyokkal Jézus Krisztus evangéliumát. Egyikük, Lídia, aki kereskedő volt, megtért, és vele együtt még mások is megtértek.

Filippi közelében volt egy fiatal lány, akiben démoni lelkek lakoztak, és Jézus Krisztus erejével Pál megszabadította őt. Ennek az lett az eredménye, hogy azok, akik a lány jövendőmondásából éltek, Pál ellen fordultak és lázadást szítottak. Pált és csapatát ezért letartóztatták, megverték őket, és a börtön fenekére vetették.

Éjfélkor egy földrengés megnyitotta az ajtókat, és amikor a filippi börtönőr felébredt, és látta, hogy a börtöncella ajtaja nyitva áll, kész volt az öngyilkosságra. Ekkor Pál közbelépett, és a börtönőr remegve kérdezte, hogy „Mit kell tegyek ahhoz, hogy én is megváltott legyek?” Pál megosztotta vele és családjával az evangéliumot, és mindnyájan megtértek.

Közben a városi előljárók megtudták, hogy Pál és Szilász is római állampolgár, és üzenetet küldtek, hogy engedjék őket szabadon. Pál azt mondta „Nyilvánosan verettek meg, ezért hát jöjjenek ide hozzánk, és engedjenek szabadon ők maguk.” Így tehát eljöttek Pálhoz, és megkérték őt, hogy hagyja el Filippit.

Pál, Szilász, Timóteus és Lukács elindultak a Filippitől délre vezető római főúton, és átmentek Amfipolioszon, Apollónián, és végül Thesszalonikába értek, amely akkor fontos római város volt, és ma is a görög nagyvárosok egyike.

Itt Pál bement a zsinagógába, és három szombati alkalommal vitatkozott velük az Írásokból, bebizonyítva, hogy Jézus volt a Messiás. Sok zsidó kezdett hinni, de voltak, akik nem hittek, és ezek felkelést szítottak Pál ellen, de Pál kimenekült Thesszalonikából, és Bereába ment. Ott ismét megosztotta az evangéliumot az emberekkel, és egészen addig volt ott, amíg egyes zsidók, akik a thesszalonikai problémát okozták, eljutottak Bereába és Pál ismét továbbment - ezúttal Athénbe.

Később Lukács, és Szilvánusz, azaz Szilász, és Timóteus csatlakoztak hozzá, és Korintusba utaztak. Pál aggódott a thesszalonikai hívők miatt, ezért megkérte Timóteust, hogy menjen vissza Thesszalonikába, hogy megtudja, hogy hogy vannak az ottani hívők.

A leírt dolgokból úgy tűnik, hogy Pál thesszalónikai szolgálata nagyon rövid volt, lehet, hogy összesen csak négy hét. Amikor annak idején Pál és csapata Thesszalónikába érkezett, akkor valószínű, hogy még mindig látszottak rajtuk a Filippiben kapott ütések nyomai.

Amikor Timóteus visszaérkezett Thesszalónikába, a gyülekezetet jó egészségben találta, mindnyájan növekedtek az Úrban. Ezután visszatért Korintusba, és megosztotta Pállal a jó híreket, és ennek nyomán írta meg Pál ezt a levelet, amely valószínűleg Pál első gyülekezetekhez írt levele. A levél fő témája, hogy helyreigazítsa az itt-ott megjelent félreértéseket.

Számomra nagyon sokatmondó az a tény, hogy rövid szolgálata alatt az egyik legfontosabb dolog, amit Pál hangsúlyozott: Jézus Krisztus ismételt eljövetele volt. E levél teljes hosszában újból és újból láthatjuk a második eljövétel reményének témáját, és a levél vége felé leírja Krisztus egyházának elragadtatását is.

Le vagyok nyűgözve, hogy milyen szilárd alapot tudott lerakni Pál ilyen rövid idő alatt! A levelet tehát Korintusba érkezése után írta, K.sz 54, vagy 55-ben.

Pál, Szilvánusz és Timóteus, az Atya Istenben és az Úr Jézus Krisztusban hívő thesszalónikaiak gyülekezetének

Az Atyában és a Krisztusban levő egyháznak ír Pál a Szentlélek erejével hirdetett ígéről.

kegyelem néktek és békesség Istentől a mi Atyánktól és az Úr Jézus Krisztustól.

Észrevehető, hogy Pál gyakran összekapcsolja a mi Atyánkat és Jézus Krisztust. Ha Jézus nem lett volna Isten, akkor ez az állandó összekapcsolás istenkáromlásnak számítana. Egyesek azt kérdezik, hogy akkor miért nem írta ide a Szentlelket is?

Pál leveleit a Szentlélek ihlette, és Jézus azt mondta, hogy amikor eljön a Szentlélek, akkor nem magáról tesz bizonyosságot, hanem a Jézusról. Elegendő tehát, hogy egy ilyen Szentlélek által ihletett írásban az Atyát és a Fiút említse.

A kegyelem és békesség jellemzően páli köszöntések, ezek az Új Testamentum szíami ikrei, amelyek mindig összekötve találhatók meg, és mindig ebben a sorrendben, mert nem tapasztalhatod meg az Isten békességét addig, amíg nem érted meg és nem fogadtad el Isten kegyelmét.

Éveken keresztül békében voltam Istennel, de nem volt bennem az Isten békessége, mert nem ismertem Isten kegyelmét. Az Istennel való kapcsolatom törvényi alapon működött. Megigazulásom saját erőfeszítéseimen alapult, és az Istennel eltöltött idő hosszúságától, az imaéletemtől, az Ige tanulmányozásától függött.

Aztán megértettem Isten kegyelmét, és ezáltal egy szereteten alapuló kapcsolatba kerültem Istennel, és ennek nyomán megtapasztalhattam Isten békességét, amit

korábban sohasem tapasztaltam keresztény életem során. És mekkor áldás volt ez! Végre az Istentől kapott nyugalommal megnyugodhattam Jézus Krisztus bevégzett munkájában.

Addig a pontig az evangélium nem adott biztonságot nekem, nem tudtam biztosan, hogy a megváltásom kitart-e egyik hétről a másikra.

Hálát adunk az Istennek mindenkor mindnyájatokért, amikor megemlékezünk rólatok imádságainkban

Pál minden egyes levelében megemlíti az imádságait, mert ő az imádság embere volt. Az Új Testamentumban Isten által különleges módon használt emberek egyik közös tulajdonsága az imádság központi szerepe volt az életükben.

Ha ti is azt akarjátok, hogy Isten valóban használhassa életeteket, akkor nagyon fontos, hogy Istenhez közel legyetek, és természetesen az ima az a csatorna, amely ezt lehetővé teszi.

Az ima nem egy monológ, annak ellenére, hogy sokan azzá teszik, hanem egy párbeszéd. Az évek múlásával egyre több időt töltök az ima hallgatói oldalán, és kevesebbet beszélek.

Amikor az elején elkezdtem Istennel kommunikálni, akkor állandóan csak beszéltem, keveset hallgattam. Az évek elteltével, és a kapcsolatunk megerősödésével egyre kevesebbet beszéltem, és egyre többet hallgattam, mert meg vagyok győződve, hogy az, amit Isten nekem akar mondani, sokkal fontosabb, mint bármi, amit én neki akarnék mondani.

Megtanultam hát hallgatni Istenre, és még mielőtt megszólaltam volna inkább hallgattam, hogy Isten beszélhessen a szívemnek arról, hogy mi a célja, az akarata, és a kívánsága egy bizonyos üggyel kapcsolatban, hogy azzal kapcsolatban imádkozhassak.

mert szüntelenül emlegetjük a mi Istenünk és Atyánk színe előtt hitből eredő munkátokat, szeretetből jövő fáradozásotokat, és a mi Urunk Jézus Krisztus felől táplált reménységetek állhatatosságát;

A galatához, az efezusiakhoz és a korintusiakhoz írt levélben is összekapcsolja ezt a hármat: a hitet, a reményt és a szeretetet. Az első korintusi levél 13.-ik fejezetében írja, hogy maradjatok meg hitben, reményben és szeretetben.

Az első tehát a hitből eredő munka. Ha valódi hited van, akkor a munkád természetes módon fakad ebből a hitből. Ha viszont a hited nincs hatással a cselekedeteidre, akkor az valójában nem igazi hit. A hit maga nem a munka, de a hit munkát eredményez, és az egy szeretetből jövő fáradozás lesz. A fáradozás szó itt azt jelenti, hogy teljes kimerüléssel folytatott munka, és csak a szeretet képes ilyenfajta munkát eredményezni.

Hányszor látjuk ezt az anyákban, akik gyakran a háztartás vezetése közben a végkimerülésig dolgozzák magukat, főleg amikor a gyerekek kicsik. Ez a szeretet fáradozása, mert rátekintesz ezekre a gyönyörű arcokra és nem gondolsz arra, hogy „olyan fáradt vagyok, hogy csak bedobom őket piszkosan az ágyukba, és kész”. Ehelyett fogod a mosókefét és lemosod őket, veszed a törülközőt és megtörölsz, majd megpuszilosz az arcukat, és teljesen mindegy, hogy milyen fáradt vagy, akkor is megteszed mindent. Ez a szeretet fáradozása.

Milyen gyönyörű dolog, amikor az Isten iránti szeretetünk olyan nagy, hogy nem foglalkozunk saját testünk fáradságával. Ahogy Pál mondta, „Krisztus szeretete kötelez”. Ez az egyetlen motiváció, amit Isten elfogad tőlünk.

Az efezusi gyülekezetnek az volt az egyik hibája, hogy szeretet nélkül fáradoztak. Isten azt mondta nekik, hogy ha nem kezdtek el szeretni, és nem tértek vissza az első szeretethez, akkor a gyertyatartót elmozdítom a helyéről.

És ha szétosztom az egész vagyonomat, és testem tűzhalálra szánom, szeretet pedig nincs bennem: semmi hasznom abból.

a mi Urunk Jézus Krisztus felől táplált reménységetek állhatatosságát;

Meg kell tanuljunk Istenre várakozni. Oh, milyen nehéz ez számomra! Nem tudom, hogy ez miért olyan nehéz, de mégis ez az egyik legnehezebb dolog számomra a keresztény életem során. Nagyon gyakran adok Istennek határidőket.

Az Istenre való várás hatalmas hitet igényel. El kell higgyem, hogy Isten mindennek az ura, és Ő akkor is dolgozik, amikor én nem látom azt.

Hány és hány problémát okoztunk már azzal, hogy nem vártunk Istenre! Hányszor vettük saját kezünkbe a dolgokat, akárcsak Ábrahám.

Tudjuk, hogy mit akar Isten, tudjuk, hogy mi az Ő terve, ugyanakkor úgy érezzük, hogy Isten az általunk elképzelt időben nem lép, ezért így gondolkozunk „Uram, tudjuk, hogy meg akarod tenni, de láthatóan nem tudod megtenni a mi segítségünk nélkül. Ezért hát segíteni fogunk.” És milyen hatalmas problémák következnek ebből.

Ez évszázadokon keresztül állandó probléma volt és az is maradt: a remény állhatatossága. Megvárni Isten időzítését, és azt, hogy elkezdjen dolgozni az Ő idejében. Számtalan biztatás szól a türelem mellett, például a Zsidókhöz írt levélben:

Mert állhatatosságra van szükségetek, hogy az Isten akaratát cselekedjétek, és így beteljesüljön rajtatok az ígéret.

Az Ószövetségi szentekről azt írják, hogy „hitben és türelemben” örökölték Isten ígéreteit. Jakab is türelemre int az Úr eljövételével kapcsolatban.

Legyetek tehát türelemmel, testvéreim, az Úr eljövételéig. Íme, a földművelő várja a föld drága gyümölcsét, és türelmesen várja, amíg az korai és késői esőt kap.

Pálnak egy hónapnyi közöttük levő szolgálata után tehát megvolt a hitből eredő munkájuk, a szeretetből jövő fáradozásuk, és a reménységük állhatatossága.

mivel tudjuk, Istentől szeretett testvéreink, hogy választottak vagytok.

Ez egy olyan doktrína, amit általában nem tanítunk újonnan megtérteknek, hanem meg szoktuk várni, hogy egy hívő jól értse az Írásokat, mielőtt a kiválasztás teológiáját feszegetnénk. Ennek ellenére Pál szükségesnek látta, hogy az isteni kiválasztásról tanítsa a thesszalónikai hívőket, és úgy beszél róluk, mint akik már tudják, hogy Isten által választottak.

Sok embernek gondot okoz az isteni kiválasztás, problémát okoz nekik, hogy Isten választ az emberek közül. Ugyanakkor nagyon értékeljük azt, hogy Isten minket is felruházott a választás képességével.

Én nagyon örültem, hogy az Úr lehetőséget adott arra, hogy kiválasszam azt, akivel az életem hátralevő részét leélhetem, és nem dobott ide valakit mondván, „itt van, ez a tied”. Nekem is és a páromnak is megengedte, hogy válasszunk. Így hát nem kényszerülünk olyan valakinek a társaságára, akivel teljesen összeférhetetlenek volnánk, vagy akihez egyáltalán nem vonzódnánk.

Ha viszont Isten megadta nekünk a választási lehetőséget, akkor Ő miért ne választhatná ki azokat, akikkel Ő akar együtt lenni. És Ő meg is tette. De ez engem nem zavar, inkább örömet okoz az, hogy pont engem választott.

Jézus azt mondta a tanítványainak, hogy „nem ti választottatok engem, hanem én választottalak titeket tanítványaimmá”.

Az Írások tehát az isteni kiválasztásról tanítanak, de mindig az Isten mindentudásával egyetemben teszik ezt.

Mert akiket eleve ismert, azokról eleve el is rendelte, hogy hasonlókká legyenek Fia képéhez, hogy ő legyen az elsőszülött sok testvér között.

Mert a mi evangéliumunk nemcsak szavakban jutott el hozzátok, hanem erővel, Szentlélekkel és teljes bizonyossággal is.

Úgy gondolom, hogy a mai evangéliumnak az a gyengéje, hogy gyakran csak szavakkal hirdetjük, de nincs erő benne, és hiányzik belőle a Szentlélek munkája, amiből a bizonyosság származik.

Később Pál a Korintusiaknak azt írta, hogy *beszédem és igehirdetésem sem az emberi bölcsesség megejtő szavaival hangzott hozzátok, hanem a Lélek bizonyító erejével;* Ilyenfajta igehirdetésre van szükségünk, amelyben megnyilvánul Isten ereje.

Ti is tudjátok, hogyan éltünk közöttetek, a ti érdeketekben, ti pedig a mi követőinkké lettetek, és az Úréi, amikor sok zaklatás ellenére a Szentlélek örömevel fogadtátok be az igét.

Példává is lettetek minden hívő számára Macedóniában és Akhájában, mert tőletek terjedt tovább az Úr beszéde, de nemcsak Macedóniába és Akhájába, hanem mindenhová eljutott a ti Istenbe vetett hitetek híre. Szükségtelen is erről bármit mondanunk...

A thesszalonikai gyülekezet nem lehetett hat hónapnál idősebb, és ennek ellenére már terjedt tőlük az Úr Igéje a környező területekre, és az Istenben vetett hitüknek híre ment mindenfelé.

mert ők maguk beszélnek rólunk, milyen fogadtatásban volt részünk nálatok

Mindez azt mutatja, hogy Pálban és a kíséretében levő emberekben milyen hatalmas erővel munkálkodott a Szentlélek, amikor ehhez a gyülekezethez jöttek. Csodaszámba ment, hogy ennyire hatékony volt ez a gyülekezet ilyen fiatalon, és mindez csak a Szentlélek munkájának tudható be.

Hatalmas hibát követünk el, amikor a Lélek munkáját a Bibliai időkre próbáljuk visszazorítani, ugyanakkor az emberi bölcsességre fektetjük a hangsúlyt úgy, hogy az embereket briliáns, okos beszédekkel akarjuk hitben megerősíteni. Szükségünk van a Lélek dinamikájára, hogy az Isten Igéje ne csak szóban, hanem Isten Lelkének erőteljes megnyilvánulásában is láthatóvá váljon.

Pálék által tehát nagy erővel munkálkodott a Szentlélek Thesszalonikában, és emiatt az emberek a bálványoktól Isten felé fordultak, és az élő igaz Istent szolgálták.

Görögországban nagyon sok bálvány volt abban az időben. Amikor Pál Athénbe érkezett, úgy érezte, hogy meghasad a lelke, amikor látta, hogy ez a hatalmas metropolisz teljesen a bálványok imádása felé fordult. Az athéniak egész életüket azzal töltötték, hogy egymással vitatkoztak, és mindig valami új dolgot akartak hallani.

Igy hát Pál is megkapta a lehetőséget, hogy beszéljen hozzájuk a Mars hegyen. Így kezdte a beszédét:

„Athéni férfiak, minden tekintetben nagyon vallásos embereknek látlak titeket, mert amikor bejártam és megtekintettem szentélyeiteket, találtam olyan oltárt is, amelyre ez volt felírva: AZ ISMERETLEN ISTENNEK. Akit tehát ti ismeretlenül tiszteltek, én azt hirdetem nektek.

Görögországban az ember érzelmeit istenítették: a szeretet istene, a harag istene, a félelem istene, a béke istene, a boldogság istene, mindent istenítettek. Valaki azt gondolta, hogy lehet, hogy egyet elfelejtettünk, és nem akarjuk, hogy megharagudjon ránk, hát emeljünk egy oltárt az ismeretlen istennek is. Apfrodité, Narcisszus, Bachus, Zeus mind az imádott bálványok között voltak, de ezek az emberek elfordultak a bálványoktól, hogy az igaz élő Istent dicsőítsék.

A bálványimádásról általában az elmúlt történelmi idők jutnak eszünkbe, vagy valami olyan dolog, ami csak a primitív kultúrákban található meg. De ez nem így van! Még ma is találhatunk bálványokat a templomokban: képeket és szobrokat, annak ellenére, hogy a Bibliában pontosan ezt tiltotta meg Isten.

Amikor egy ember imádni kezd egy bálványt vagy egy szent tárgyat, akkor ez egyértelműen azt mutatja, hogy elvesztette az Isten-tudatát, Isten jelenlétét az életében.

Isten gyakran munkálkodik tárgyakon keresztül: a kereszt segítségével hozta el számunkra a szabadulást. De a kereszt forgácsaival való kereskedés azt mutatta, hogy az emberek elvesztették a keresztben rejlő igazság ismeretét.

Isten a bronzkígyót használta a sivatagban, hogy meggyógyítsa Izraelt a mérges kígyók harapásaitól. De Ezékiás idejében az emberek eljutottak oda, hogy ezt a bronz kígyót imádták, és ez egy szent tárgy lett. Ezért Ezékiás összetörte és azt mondta, hogy ez csak egy bronz szobor, ez nem Isten, viszont ennek az imádata az Isten-tudat elvesztését mutatta, valamint azt is, hogy az emberek vágnak arra, hogy az Istentudatot ismét megtapasztalhassák.

A különböző érzelmeknek, koncepcióknak állított szobrok sokkal tisztességesebbek voltak, mint a mai emberek bálványai, mert gyakran a mai bálványok a szíveink mélyén vannak, annak ellenére, hogy nem öntjük őket formába, és nem helyezzük az asztalra friss virágok társaságában, és nem gyűjtünk minden este gyertyát, és nem térdelünk le előttük.

Ugyanakkor a szívünkben meggyújthatjuk a szent füstöt az ő tiszteletükre. Vannak olyanok, akik ma is Nárcisszuszt imádják, vagy Afroditét, vagy Bachuszt, vagy Zeust.

miként tértetek meg a bálványoktól az Istenhez, hogy az élő és igaz Istennek szolgáljatok,

és várjátok a mennyből Jézust, az ő Fiát, akit feltámasztott a halottak közül, aki megszabadít minket az eljövendő haragtól.

Nagyon érdekes, hogy az első négy fejezet mindegyikének végén Pál utalást tesz Jézus Krisztus eljövetelére. Ez az esemény a keresztény hitének egyik legfontosabb része, mert ez ad valódi reményt, ez teszi állhatatossá a reményt.

Az Új Testamentum fő üzenete: Jézus Krisztus feltámadása a halálból. Az Ő eljövetelére várunk, hogy megszabadítson az elkövetkező haragtól. Ez a harag utalás lehet arra az örökkévaló büntetésre, amelyet Isten azoknak készített elő, akik visszautasították Őt. Ugyanakkor arra a haragra is utalhat, amely a Nagy Megpróbáltatás időszakában fog beköszönteni.

E levél további részeiből azt is megtudjuk, hogy Isten minket nem a haragra szánt, mert Jézus meg fog szabadítani ettől minket. Eljön majd a Nagy Megpróbáltatás időszaka, amikor az első hat pecsét feltöretik, és a világegyetemben hatalmas, félelmetes ítéletek mennek majd végbe. A világ urai rejtőzködni fognak, és azt kérik a kövektől, hogy zuhanjanak rájuk, hogy eltakarják őket a Bárány arca elől, mert „eljött a haragjának napja, ki tud előtte megállni.”

Isten haragja el fog jönni, hogy megítélje a világot, és nem hiszem, hogy helyesen értelmeznénk az Írást, ha nem foglalnánk bele a szentek kiszabadítását ebből a Megpróbáltatásból. Bizonyos vagyok abba, hogy ez a szabadítás vonatkozik a Nagy Megpróbáltatásból való szabadításra és a végső ítélettől való megszabadításra is, amelyben a hitetleneknek lesz majd részük.

Hiszen magatok tudjátok, testvéreim, hogy nem hiába jártunk nálatok.

Sőt amint tudjátok, miután előbb szenvedés és bántalmazás ért minket Filippiben, a mi Istenüinktől bátorságot kaptunk arra, hogy nyíltan hirdessük nektek az Isten evangéliumát sok tusakodás közben.

Tudjuk, hogy Thesszalónikában igen kemény ellenállásba ütköztek Pálék a nem hívő zsidók részéről. Az Aposolok cselekedeteiben olvashatjuk, hogy ezek irigyek voltak a Pálék körül összegyűlt nagy tömegek miatt, hiszen az egész város népe összegyűlt, hogy halgassa azt az üzenetet, amit Pál hirdetett.

Az irigy zsidók felbújtották a tömeg egy részét, hogy hazudjanak, és hamis vádakat terjesszenek róluk, aminek következtében Pálékat megverték és börtönbe vetették. Az irigységük arra készítette ezeket a zsidókat, hogy kövessék őket Thesszalónikába és Bereába is, és mindkét helyen ellenük fordították az emberek egy részét és a hatóságokat.

Mert a mi igehirdetésünk nem tévelygésből ered, nem is tisztátalan szándékból, nem is álnokságból.

Pál itt hangsúlyozza, hogy semmilyen hátsó szándékuk sem volt bátorító beszédeknek, hanem teljesen nyíltan beszéltek.

Hanem mivel az Isten ítélte minket alkalmasnak arra, hogy ránk bízta az evangéliumot, úgy hirdetjük azt, mint akik nem az embereknek akarnak tetszeni, hanem a szívünket vizsgáló Istennek.

Akárcsak az Ő esetükben, számunkra is nagyon fontos, hogy Isten előtt felelősseknek érezzük magunkat. A mai emberek egyik legnagyobb problémája az, hogy hiányzik a szívükből az istenfélelem, és nem őszinték Isten és ember előtt, sokat túloznak, sokat hazudoznak.

Hiszen, mint tudjátok, soha sem léptünk fel hízelgő beszéddel, sem leplezett kapzsisággal, Isten a tanúnk:

nem is vártunk emberektől dicsőséget, sem töletek, sem másoktól.

Mint Krisztus apostolai élhattünk volna tekintélyünkkel, mégis olyan szelíden léptünk fel közöttetek, mint ahogyan az anya dajkálja gyermekeit.

Mivel így vonzódtunk hozzátok, készek voltunk odaadni nektek nemcsak az Isten evangéliumát, hanem a saját lelkünket is, mert annyira megszerettünk titeket.

Ez ismét egy gyönyörű kép Pál szívének mélyéről, nem csoda, hogy annyira hatékony volt. Tiszta volt, őszinte és egyenes, és nem azért ment oda, hogy pénzt keressen, vagy dicsőséget szerezzen magának, hanem azért, mert őszintén szerette őket, isteni szeretettel, és Jézus Krisztus igazságát akarta velük megosztani, amely a saját életét is megváltoztatta.

Hiszen emlékeztek, testvéreink, a mi fáradozásunkra és vesződésünkre: éjjel és nappal dolgoztunk, hogy senkit meg ne terheljünk nálatok, és úgy hirdettük nektek az Isten evangéliumát.

Éjjel-nappal a saját kezével dolgozott azért, hogy a saját és a csapata szükségleteit be tudja tölteni, hogy ne vádolhassák azzal, hogy belőlük akarnak megélni.

Ti vagytok a tanúim és az Isten: milyen szentek, igazak és feddhetetlenek voltunk közöttetek, akik hisztek.

Istenem segíts minket! Nem csoda, hogy a mai egyház olyan gyenge és szerencsétlen. Nagyon sok egyházi vezető élete az oka annak a sok kárnak, amelyet kereszténységnek okoznak.

Aminthogy azt is tudjátok, hogy mint gyermekeit az apa, mindenkit egyenként intettünk és buzdítottunk, és kérve kértünk titeket

Képet kaphatunk Pál életén keresztül egy igazi pásztorról, aki keményen dolgozik, nem keresi az emberek kegyeit, de ugyanakkor olyan gyengéd, mint egy dajkáló anya, és úgy tanít, mint az apa a gyermekeit tanítja, buzdítja, vigasztalja őket.

Éljetek az Istenhez méltó módon, aki az ő országába és dicsőségébe hív titeket.

Másszóval mindnyájan hercegek és hercegnők vagytok, a király gyermekei. Éljetek méltóan Isten királyságához és az Ő dicsőségéhez!

Ezért mi is szüntelenül hálát adunk az Istennek, hogy amikor hallgattátok az Istennek általunk hirdetett igéjét, nem emberi beszédként fogadtátok be, hanem Isten beszédeként, aminthogy valóban az, és annak ereje munkálkodik is bennetek, akik hisztek.

Mert ti, testvéreim, hasonlóvá lettetek az Isten gyülekezeteihez, amelyek Júdeában vannak, és a Krisztus Jézusban hisznek, mivel ugyanazokat szenvedtétek el ti is a saját népetektől, mint ők a zsidóktól.

A júdeai egyház számos megpróbáltatás és üldöztetés következtében szétszóródott, és itt Thesszalónikában is problémák voltak. Ugyanúgy, mint a jeruzsálemi gyülekezet, ők is saját népük tagjaitól szenvedtek.

Ezek megölték az Úr Jézust, ugyanúgy mint a prófétákat, üldözték minket is; nem kedvesek Isten előtt, és ellenségei minden embernek

Igen kemény vádakkal illeti Pál a zsidókat. Mindig is szerettem volna írni egy könyvet a zsidóknak, és azt a címet gondoltam ki, hogy „Mindig megfeszítitek azokat, akik szeretnek titeket?” Ez az embercsoport nagyon nehezen fogadja be a szeretetet, anélkül, hogy közben ne gyanakodna valami mögöttes szándékra. Lehet, hogy okuk van erre, mert a világ nagyon antiszemita módon kezelte és kezeli őket. Ezért aztán minden őszinte motívumot eltorzítanak, és nem tudják a szeretetet elfogadni úgy, ahogy van.

akadályoznak minket abban is, hogy prédikáljunk a pogányoknak, hogy üdvözljenek: így teszik teljessé mindenkor bűneiket. De utol is érte őket az Isten haragja végérvényesen.

Mi pedig, testvéreim, miután külsőleg, de nem szívünkben, egy rövid időre elszakadtunk tőletek, annál nagyobb vágyódással törekedtünk arra, hogy ismét lássunk titeket.

Ezért el akartunk menni hozzátok, én, Pál nem is egyszer, de megakadályozott minket a Sátán.

Ki is volna a mi reménységünk vagy örömünk, koronánk és dicsőségünk, ha nem ti, a mi Urunk Jézus Krisztus színe előtt az ő eljövetelekor?

A mi szolgálatunk öröme az, hogy amikor az Úr eljön, akkor ti is ott lesztek az ő királyságában.

János a levelében azt írta, hogy *nincs nagyobb örömöm annál, mint amikor hallom, hogy az én gyermekeim az igazságban járnak.*

Az igazi öröm, az igazi remény az emberek életében van, akik az Isten Igéjének következtében átalakulnak, és övéké lesz a dicsőséges remény, hogy egy napon Jézus Krisztussal együtt lesznek az Ő királyságában.

A mi örömünk akkor teljeseedik be, amikor ott fogunk ülni a Bárány trónusa előtt Őt dicsőítve, és amikor körülnézünk, látni fogjuk azokat, akiket Isten azért hozott az életünkbe, hogy az Ő igazságát és szeretetét megosszuk velük. Ott aztán megkapjuk a szolgálatunkért az összes jutalmat, amire valaha is szükségünk lesz. Pál is ezt az örömet, ezt a koronát, ezt a boldogságot látta maga előtt.

Bizony, ti vagytok a mi dicsőségünk és örömünk.

Ezért amikor ezt már nem bírtuk tovább elviselni, elhatároztuk, hogy egyedül maradunk Athénban,

és elküldtük Timóteust, a mi testvérünket és a Krisztus evangéliumának hirdetésében Isten munkatársát, hogy megerősítsen titeket, és bátorítsa hitetekben,

Pál Athénban Szilászra és Timóteusra várt, és el volt keseredve, aggódott a thesszalonikai gyülekezet miatt. Ezért visszaküldte Timóteust, hogy megtudja, hogy mi lett velük.

hogy senki meg ne tántorodjék a mostani megpróbáltatásokban. Hiszen ti is tudjátok, hogy erre vagyunk rendelve.

Másszóval, arra bátorítja őket, hogy ne keseredjenek el az ő megpróbáltatásai miatt, mert Isten ezeket eleve elrendelte vele kapcsolatban.

Amikor nálatok voltunk, már előre megmondtuk nektek, hogy üldözni fognak minket, és amint tapasztaltátok, úgy is történt.

Érdekes, hogy Pál azt írja, hogy eleve erre volt ő elrendelve. Amikor a damaszkuszi úton megtért és az Úr elhívta őt a pogányokhoz, akkor az Úr minden Krisztusért bekövetkező szenvedésről előre tájékoztatta.

Az én véleményem szerint ez nem egy kecsegtető elhívás a szolgálatra. Amikor mi az embereket megpróbáljuk a szolgálatok felé irányítani, akkor általában a dicsőséges dolgokat soroljuk fel nekik: a megváltozott életek örömét, az Isten szeretetének megosztását, az emberek éhségét az evangéliumra, de az Úr nem így hívta el Pált. Elmondta neki, hogy megverik, megkövezik, és minden szenvedését előre leírta.

Amikor Damaszkuszban Anániásnak azt mondta Jézus, hogy menjen és imádkozzon Pálért, akkor ő azt válaszolta, hogy fél odamenni, mert az az ember szét szedte a jeruzsálemi gyülekezetet, és ide is azért jött, hogy bebörtönözzön mindenkit, aki Krisztust követi. Jézus ezt válaszolta: *„Menj el, mert választott eszközöm ő, hogy elvigye a nevemet a pogányok, a királyok és Izráel fiai elé. Én pedig meg fogom mutatni neki, mennyit kell szenvednie az én nevemért.”*

Az Úr tehát arra hívta el Pált, hogy szenvedjen az Ő nevéért, és tudom, hogy Pálnak megvolt a választási lehetősége, és mondhatta volna azt, hogy „Uram, hívj valaki mást el, mert egész életemet Tarsuszban akarom eltölteni, és sátorkészítésből akarok megélni.” Pál annak ellenére elindult, hogy tudta, hogy szenvedés és üldöztetés vár rá.

Istenem segíts nekünk, akik a könnyű utat keressük. „Amíg minden símán megy, addig teljes szívemből foglak szolgálni. De abban a pillanatban, amikor valami nehézség jön, nem kérek belőle.” Nem csoda, hogy a Zsidó levélben azt írják, hogy *a bűn ellen való harcban még nem állatok ellen egészen a végig.*

Én tehát, mivel már nem győztem türelemmel, elküldtem hozzátok, hogy megtudják valamit a hitetekről, nem kísértett-e meg titeket a kísértő, és nem lett-e hiábavalóvá a mi fáradozásunk.

Most azonban megjött töletek Timóteus, és jó hírt hozott nekünk hitetekről és szeretetetekről; arról is, hogy szívesen emlékeztek ránk mindenkor, sőt látni szeretnétek minket, ahogyan mi is titeket.

Így tehát minden bajunk és üldöztetésünk között megvigasztalódtunk veletek kapcsolatban, testvéreim, a ti hitetek által.

Amikor Timóteus Korintusba érkezett, és Pál értesült arról, hogy milyen jól mennek a dolgaik, és hogy mennyire szeretik őt, és mennyire szeretnék őt ismét látni, akkor ez nagy bátorítás volt Pálnak.

Mert egyszerre feléledünk, ha ti szilárdan álltok az Úrban.

Hogyan is adhatnánk eléggé hálát Istennek értetek mindazért az örömért, amellyel megörvendeztettek minket a mi Istenünk előtt, amikor éjjel és nappal buzgón könyörgünk azért, hogy láthassunk benneteket, és kipótolhassuk hitetek hiányosságait!

Pál éjjel-nappal azért a lehetőségért imádkozott, hogy visszatérhessen hozzájuk, mert olyan kevés időt töltött velük, és nem volt ideje teljesen megalapozni őket a hitben és az Ige ismeretében.

De maga a mi Istenünk és Atyánk, és a mi Urunk Jézus Krisztus egyengesse utunkat hozzátok, titeket pedig az Úr gyarapítson és gazdagítson a szeretetben egymás iránt és mindenki iránt, ahogyan mi is szeretünk titeket. Erősítse meg a szíveteket és tegye feddhetetlenné a szent életben, a mi Istenünk és Atyánk színe előtt, amikor a mi Urunk Jézus Krisztus eljön minden szentjével együtt. Ámen.

Ismét itt a fejezet végén az utalás az Úr Jézus Krisztus eljövételére. Az első fejezetben várták az Isten Fiát, hogy jöjjön a mennyekből, hogy megszabadítsa őket az eljövendő haragtól. A második fejezetben Pál öröme és jutalma az, hogy ők is ott legyenek vele Krisztus jelenlétében. Végül a harmadik fejezetben azt írja, hogy Isten erősítse meg a szívüket és tegye őket feddhetetlenné az Isten színe előtt, amikor Jézus Krisztus eljön minden szentjével.

Amikor majd Jézus eljön, akkor a szentekkel együtt jön el, amely azt jelenti, hogy a szentek vele kell legyenek már az Ő eljövele előtt. A következő fejezet végén Pál kifejti az Úr eljövételét a szentekért a szentekkel, ami az egyház elragadtatásának témája.

Atyám, köszönjük az Igéd tanulmányozásának kiváltságát. Köszönjük az Úr eljövételének reményét, aki megszabadít az eljövendő haragtól.

Uram, kérjük, hogy alapozd meg a szívünket a Te szeretettedben, hogy éljünk e szeretet szerint, úgy, ahogy Te akarod ezt, Uram: tisztaságban, szentségben, őszinteségben, feddhetetlenül.

Istenem végezd el a munkádat az életünkben és dicsőítsd meg a Te szent nevedet, Jézus nevében. Ámen.

Pál első levele a thesszalonikaiakhoz
4-5. Fejezet

Egyébként pedig, testvéreim, kérünk titeket, és intünk az Úr Jézus nevében, hogy amint tőlünk tanultátok, hogyan kell Istennek tetsző módon élnetek - s amint éltek is -, ebben jussatok még előbbre.

Ismét csak lenyűgöző, hogy Pál milyen sok mindenre tudta tanítani őket ott tartózkodásának rövid ideje alatt. Igaz, hogy amint írta, éjjel-nappal dolgozott közöttük.

Mindannyiunk alapvető vágya kell legyen, hogy Istennek tetsző módon éljünk. Ez a kulcsa a keresztény életnek. Aki Krisztuson kívül van, az önmaga vágyainak kielégítésére él, de igen ritkán érzi magát elégedettnak. Aki viszont Isten tetszésére él, az megtalálta a valódi elégedettséget.

Az élet egyik legnagyobb boldogsága az, ha az Atya kedvére cselekszünk, ahogy Jézus mondta: „Mindig az Atya akarata szerint cselekszem”, és mi is így kell éljünk.

Hiszen tudjátok: milyen rendelkezéseket adtunk nektek az Úr Jézus nevében. Az az Isten akarata, hogy megszentelődjete: hogy tartózkodjatok a paráznaságtól.

Az Apostolok cselekedetének 15.-ik fejezetében olvashatjuk, hogy a korai egyház vezetői összegyűltek, hogy eldöntsék, hogy a megtérő pogányok meg kell-e feleljenek a Törvénynek.

Péter azt mondta, hogy ne rakjanak a nyakukba olyan terhet, amit sem ők, sem az atyáik nem tudtak elviselni.

Ezután felállt Pál és elmesélte, hogy Isten milyen csodákat tett a pogányok köreiben, majd Jakab beszélt, és azt mondta, hogy ne rakjanak nagyobb terhet rájuk annál, mint amit már megkaptak, hanem *tartózkodjanak a bálvány okozta tisztátalanságtól, a paráznaságtól, a megfulladt állattól és a vértől.*

A görög és a római kultúrában igen gyakori volt a paráznaság. Abban a pogány társadalomban az isteneik tiszteletének jó része paráznasággal volt átszőve. Ezért figyelmezteti őket Pál arra, hogy tiszta, szent életet éljenek, és tartsák távol maguktól az oly gyakori parázna szokásokat.

Ma is nagyon nagy szükségünk van Pálnak erre a biztatására, mert ismét egy olyan pogány társadalommá váltunk, amelyben ezek a pogány szokások ismét nagyon elterjedtek. Olvastam egy kommentárt 1951-ből, amelyben szó esett egy újságcikkről, amely arról szólt, hogy Chicago városának vezetősége sikeresen távol tartotta a várostól a pornográfia elterjedését. És lám, hova jutottunk azóta!

Ezért Pál figyelmeztetése még inkább időszerű számunkra: mi különbözünk a világtól, nem azért élünk, hogy a saját vágyainkat elégítsük ki, hanem azért, hogy Istennek járjunk a kedvébe. Mert Isten akarata az, hogy érte éljünk, és tisztán tartsuk magunkat a paráznaságtól.

A Galaták ötödik fejezetében Pál a paráznaságot a test munkái közé sorolja, és miután befejezi a felsorolást, olyan kijelentést tesz, amelyre jobb ha odafigyelünk. Azt mondja, hogy *akik ilyeneket cselekszenek, nem öröklik Isten országát.*

Pál ezzel azt mondja, hogy ne engedjétek becsapni magatokat. Ma mégis nagyon sokan vannak olyanok, akik azt gondolják, hogy Isten el fogja nézni nekik az alacsony erkölcsi normák szerint élt életüket. Isten viszont igen magas erkölcsi szintet követel a gyermekeitől.

Mindenki szentséggel és tisztasággal bírja a maga edényét

Az edény itt a testet jelenti. Pál azt mondja, hogy *a kincsünk pedig cserépedényekben van, hogy ezt a rendkívüli erőt Istennek tulajdonítsuk, és ne magunknak.*

De fontos, hogy megtartsuk a testünket szentnek és tisztának,

nem a kívánság szenvedélyével, mint a pogányok, akik nem ismerik az Istent;

Hatalmas a különbség köztünk és a körülöttünk levő világ között, és ennek így is kell lennie.

és hogy senki túlkapásra ne vetemedjék, és ne csalja meg testvérét semmiféle ügyben. Mert bosszút áll az Úr mindezekért, ahogyan már előbb megmondtuk nektek, és bizonyosságot is tettünk róla.

Legyetek tisztességesek a testvéreitekkel folytatott dolgaitokban, nem szabad becsapni őket. A mai társadalmunk egyik nagy hibája az, hogy elfeledkeztünk arról, hogy el fog jönni az elszámolás és az ítélet napja. Az emberek sok mindent megengednek maguknak, és egyre több túlkapást úsznak meg szárazon a törvényszékek gyengesége miatt. De Isten a végső bíró és meg fogja torolni ezeket a dolgokat.

Pál figyelmeztette őket az eljövendő ítéletre, és a mi dolgunk is az, hogy figyelmeztessük az embereket, hogy nem fognak mindent megúszni a végtelenségig.

Mert nem tisztátalanságra hívott el minket az Isten, hanem megszentelődésre.

Isten azt mondta, hogy *Legyetek szentek, mert én szent vagyok!* Isten szent és tiszta életre hívott el minket Őelőtte.

Aki tehát ezt megveti, az nem embert vet meg, hanem az Istent, aki Szentlelkét is reátok árasztja.

Aki tehát megveti a szent életet, az az Isten Szentlelkét veti meg.

Gyakran, amikor a szent életet kezdem hangsúlyozni a beszédeimben, akkor az emberek megharagszanak, mintha én magam állítottam volna fel ezeket a szabályokat. Nem én állítottam ezeket fel, hanem arra hívott el Isten, hogy az általa állított

szabályokat közvetítem felétek, és ha bármilyen kivetni valótok van a szentséggel kapcsolatban, az köztetek és Isten közötti dolog kell legyen.

Pál is ezt mondja: nektek nem emberrel, hanem az Istennel szemben van kivetni valótok, mert Ő adta nekünk az Ő Szentlelkét.

A pszichológusok szerint egy ember lelki egyensúlya az egoja és a szuperegója közti különbségtől függ. Az ego a valódi éneket jelenti, a szuperego fogalma pedig az általam ideálisnak tartott éneket takarja. Ha a kettő között nagy a különbség, akkor kiegyensúlyozatlan leszel, ugyanakkor, ha az ideális és a valódi éneket közel vannak egymáshoz, akkor a lelki egyensúlyom megfelelő lesz.

Amikor tehát nagy a különbség, akkor elmegyek a pszichológushoz, és ő megpróbálja kideríteni, hogy milyen az ideális éneket, és hogy mi a nagy különbség oka. Az általános „gyógymód” az, hogy az ideális éneket lehozzák a „földre”, hogy közelebb kerüljön a valódi énekethez, és azt mondják: „El vagy szakadva a valóságtól. Senki nem tud ilyen tiszta életet élni.”

Jézus Krisztus pontosan az ellenkezőjét teszi: a valódi éneket próbálja eljuttatni az ideális éneket szintjére. Ha tehát mi ennek a fordítottját tesszük, akkor hibát követünk el, mert az evangélium arról szól, hogy az embert a tisztaság, az igazságosság szintjére emelje. Azért adta Isten nekünk az Ő Szentlelkét, hogy Jézus Krisztus képére formáljon minket: *Ellenben erőt kaptok, amikor eljön hozzátok a Szentlélek, és tanúim lesztek.*

El tudjátok érni az ideális szintet! Igenis lehet tisztaságban és szentségben élni, úgy, ahogy Isten kérte tőlünk mindezt. Isten az Ő Szentlelkének erejével egy magasabb szintű életre emel fel minket, egyre közelebb az ideálishoz:

Mi pedig, miközben fedetlen arccal, mint egy tükörben szemléljük az Úr dicsőségét mindnyájan, ugyanarra a képre formálódunk át az Úr Lelke által dicsőségről dicsőségre.

A testvéri szeretetről pedig nem szükséges írnom nektek

Emlékezték, hogy az első fejezetben Pál megemlítette, hogy a thesszalonikaiak szeretete mindenfelé ismert volt a testvérek körében.

hiszen titeket is az Isten tanított az egymás iránti szeretetre; és mert gyakoroljátok is ezt minden testvér iránt egész Macedóniában. De kérünk titeket, testvéreim, hogy egyre inkább gyarapodjatok ebben

Tehát annak ellenére, hogy jó híretek van a szeretettel kapcsolatban, ezt továbbra is növeljétek. János első levelét olvasva újra meg újra szemünk előtt láthatjuk az egymás iránti szeretet fontosságát.

Ha valaki azt mondja: „Szeretem Istent”, a testvérét viszont gyűlöli, az hazug, mert aki nem szereti a testvérét, akit lát, nem szeretheti Istent, akit nem lát.

Krisztus testének ismertetőjele a testvérek valódi szeretete egymás iránt. Jézus azt mondta, hogy *arról fogja megtudni mindenki, hogy az én tanítványaim vagytok, ha szeretitek egymást.*

Ez a szeretet tehát egy jel a világ előtt, hogy mi az Ő tanítványai vagyunk, de ugyanakkor ez egy személyes jel saját magamnak is arra, hogy átjutottam a halálból az életbe.

János azt mondta nekik, hogy *Gyermekeim, ne szóval szeressünk, ne is nyelvvel, hanem cselekedettel és valóságosan.*

Volt a mi gyülekezetünkben egy fickó, akinek mindig az volt a szavajárása, hogy „annyira szeretünk téged”, de jobban utált engem, mint bárki más. A szavai mind mézédések voltak, de a cselekedetei, a tettei nagyon kegyetlenek.

Nem az a lényeg, hogy mit mondok, hanem az amit teszek, ez az amire Isten figyel. János első levelében is azt találjuk, hogy az emberek sokmindent mondanak, de a valóság az, amit az életük mutat meg arról, amit mondanak.

és tartsátok becsületbeli dolognak, hogy csendesen éljete

Vannak emberek, akik mindenben krízishelyzetet látnak, és egyik krízisből a másikba esnek. Pál azt kéri tőlünk, hogy csendes és egyszerű életet éljünk.

tegyétek a magatok dolgát, és saját kezetekkel dolgozzatok, ahogyan elrendeltük nektek.

Bizonyára a thesszalonikai gyülekezetben voltak lusta testvérek, akik saját maguk előnyére akarták kihasználni a többiek szeretetét, és azt akarták, hogy mások tartsák el őket, hogy munka nélkül élhessenek, és támogatást kapjanak a gyülekezettől.

Pál a thesszalonikaiakhoz írt második levelében ismét írt ezekről a fickókról, és azt mondta róluk, hogy ha nem dolgoznak, akkor ne adjatok enni nekik.

A kívülállók iránt tisztességesen viselkedjete, és ne szoruljatek rá senkire.

Most pedig egy nagyon érdekes témáról szól Pál. Amikor a thesszalonikai gyülekezetben volt, akkor tanította őket Jézus Krisztus eljövételéről, arról amikor Ő majd meg fogja alapítani Isten királyságát a földön.

Viszont amióta Pál eljött tőlük, néhányan közülük meghaltak, és ezért nagyon szomorúak voltak, mert azt gondolták, hogy milyen kár, hogy meghaltak, mert így már nem fognak Isten dicsőséges királyságának részei lenni. A következő sorokban Pál igyekszik kijavítani e tévhitüket a Krisztusban elaludtakkal kapcsolatban.

Az elalvás itt a hívő halálát szimbolizálja.

Emlékeztek, amikor Jézus Jáirusz házához ment, és mondták Jáirusznak, hogy ne zavarja többé az Urat, mert a lánya halott, és a háznál mindenki sírt és jajgatott. Jézus azt mondta, hogy a kislány nem halt meg, csak alszik, de kinevették őt, ezért Jézus kitesékelte őket a szobából.

Emlékeztek arra is, amikor a Jordán mellett volt a tanítványokkal és üzenetet hoztak Mártától, hogy gyorsan jöjjön, mert Lázár a halálán van. Utána még ottmaradtak néhány napot a Jordánnál, és utána mondta, hogy induljunk Lázárhoz, „aki elaludt.” A tanítványok azt mondták, hogy az jó, mert ha alszik, akkor bizonyára jobban lesz. De Jézus arra utalt, hogy Lázár meghalt.

Az Ószövetségben is igen gyakran használták ezt a kifejezést a királyokra utalva: „Uralkodása után elaludt, és megtért az őseihez.” Ezt a kifejezést a halálra használták, leggyakrabban a hívők halálára.

Jézus szerint a halál nem egy tudattalan állapot, és ennek érzékeltetésére elmondta a következő történetet:

„Volt egy gazdag ember, aki bíborba és patyolatba öltözött, és nap mint nap fényes lakomát rendezett.

Volt egy Lázár nevű koldus is, aki ott feküdt a gazdag előtt, fekélyekkel tele, és azt kívánta, hogy bárcsak jóllakhatna a gazdag asztaláról lehulló morzsákkal; de csak a kutyák jöttek hozzá, és nyaldosták a sebeit.

Történt pedig, hogy meghalt a koldus, és felvitték az angyalok Ábrahám kebelére. Meghalt a gazdag is, és eltemették.

Amint ez a pokolban kínok között gyötrődve felemelte a tekintetét, látta távolról Ábrahámot és kebelén Lázárt.

Ekkor felkiáltott: Atyám, Ábrahám, könyörülj rajtam, és küldd el Lázárt, hogy ujjá hegyét mártsa vízbe, és hűsítse meg a nyelvemet, mert igen gyötrődöm e lángban.

De Ábrahám így válaszolt: Fiam, jusson eszedbe, hogy te megkaptad javaidat életedben, éppen úgy, mint Lázár a rosszat. Ő most itt vigasztalódik, te pedig gyötrödsz. Ezen felül még közöttünk és közöttetek nagy szakadék is tátong, hogy akik innen át akarnak menni hozzátok, ne mehessenek, se onnan ide át ne jöhessen senki.

Tehát Jézus tudatos állapotként mutatja be a pokolban eltöltött időt.

Nem szeretnénk, testvéreink, ha tudatlanok lennétek az elhunytak felől, és szomorkodnátok, mint a többiek, akiknek nincs reménységük.

A halottakért kétféleképpen szomorkodhatnak az emberek: az egyik, amikor úgy szomorkodunk értük, mint akiknek elszállt a reménye; így síratja a világ a halottakat. A hívő szomorkodása nem reménytelen szomorúság, mert valójában nem a halottért szomorkodunk, hanem magunk miatt, hogy mi még mindig itt vagyunk, és azért is, mert hiányoznak nekünk. Azért szomorkodunk, hogy nem tudunk többé beszélni velük, nem tudjuk már többé látni őket, nem tudunk többet találkozni velük. De ha ők Isten gyermekei, akkor örülünk, hogy Istenhez tértek meg, és boldogok vagyunk, hogy ők most már az Úr színe előtt vannak.

Mert ha hisszük, hogy Jézus meghalt és feltámadt, az is bizonyos, hogy Isten az elhunytakat is előhossa Jézus által, vele együtt.

Jézus ismét el fog jönni a gyülekezetéért, és akkor magával fogja hozni azokat, akik elaludtak Őbenne.

Azt pedig az Úr igéjével mondjuk nektek, hogy mi, akik élünk, és megmaradunk az Úr eljöveteleig, nem fogjuk megelőzni az elhunytakat.

Mert amint felhangzik a riadó hangja, a főangyal szava és az Isten harsonája, maga az Úr fog alászállni a mennyből, és először feltámadnak a Krisztusban elhunytak, azután mi, akik élünk, és megmaradunk, velük együtt elragadtatunk felhőkön az Úr fogadására a levegőbe, és így mindenkor az Úrral leszünk. Vigasztaljátok tehát egymást ezekkel az igékkel.

A korintusiaknak írt második levelében Pál azt mondta, hogy *Tudjuk pedig, hogy ha földi sátorunk összeomlik, van Istentől készített hajlékunk, nem kézzel csinált, hanem örökkévaló mennyei házunk.*

Azért sóhajtozunk ebben a testben, mivel vágyakozunk felölteni rá mennyből való hajlékunkat,

ha ugyan nem bizonyulunk felöltözve is mezíteleneknek.

Mert mi is, akik e sátorban vagyunk, megterhelten sóhajtozunk, minthogy nem szeretnénk ezt levetni, hanem felölteni rá amazt, hogy a halandót elnyelje az élet.

Isten pedig, aki minket erre felkészített, zálogul adta nekünk a Lelket.

Tehát mindenkor bizakodunk, és tudjuk, hogy amíg a testben lakunk, távol lakunk az Úrtól;

De bizakodunk, és inkább szeretnénk kiköltözni a testből, és hazaköltözni az Úrhoz.

Ezért arra törekszünk, hogy akár itt lakunk még, akár elköltözünk, kedvesek legyünk neki.

A Biblia azt tanítja, hogy az ember alapvetően lélek, aki testben él és tudattal rendelkezik.

A test az Isten által adott eszköz, amelyen keresztül ki tudom fejezni magamat. A test nem én vagyok, hanem az csak egy olyan sátor, amelyben egy ideig lakom, és amely fokozatosan felmondja a szolgálatot. Amikor a testem az öregség, a betegség vagy baleset miatt nem tudja már többé betölteni azt a szerepet, amelyre Isten tervezte, akkor Isten az Ő szeretete által kiengedi a lelkemet ebből a testből, és olyan állandó helyet kapok majd a mennyországban, amelyet nem kézzel építettek. Ezért az Isten gyermeke számára a halál csak az elköltözés napját jelenti.

Jézus azt mondta, hogy *az én Atyám házában sok hajlék van; ha nem így volna, vajon mondtam volna-e nektek, hogy elmegyek helyet készíteni a számotokra.*

Ez a hely a mi új testünkre való utalás, amelybe a lelkünk be fog költözni. Ezt a testet Isten tervezte a mennyországban uralkodó körülményeknek megfelelően. Egy olyan modelről van szó, amely minden környezethez alkalmazkodni tud majd, hiszen jelenlegi testünk igencsak korlátozott, és csak a földön tud megfelelően működni.

Az új testünk sokkal magasabbrendű lesz a mostaninál, nem fog öregedni, nem fog semmink sem fájni, és nem is fogunk elfáradni soha.

Ugyanakkor a jelenlegi testünkben az idő dimenziójában élünk itt a földön, és tudom, hogy mi a múlt, a jelen és a jövő. De abban a pillanatban, amikor elhagyom ezt a testet, akkor a végtelenbe lépek át, ahol nincs múlt vagy jövő, hanem minden jelen időben

történik. Ha tehát elhagyjuk majd a testünket, akkor az Úr állandó jelenlétébe fogunk érkezni.

Az örökkévalóságban nem beszélhetsz a jövőről, mert minden most történik.

Az Úr ismét el fog jönni a földre, hogy megalapítsa az Ő királyságát, és ezer évig fog uralkodni itt, és mi akik mindig az Úrral leszünk, eljövünk és vele együtt uralkodunk majd.

Pál a korintusiakhoz írt levelének 15.-ik fejezetében azt írja, hogy

Íme, titkot mondok nektek: nem fogunk ugyan mindnyájan elhunyni, de mindnyájan el fogunk változni.

Hirtelen egy szempillantás alatt, az utolsó harsonaszóra; mert meg fog szólalni a harsona, és a halottak feltámadnak romolhatatlanságban, mi pedig elváltozunk.

Mert e romlandó testnek romolhatatlanságba kell öltöznie, és e halandónak halhatatlanságba.

Nem fogunk tehát meghalni, de át fogunk alakulni egy szempillantás alatt, és az Isten által elkészített új hajlékunkba fogunk költözni.

Mennyi idős leszek? Hogy fogok kinézni? Vannak emberek, akik nem akarnak testben átváltozni, és úgy akarnak kinézni, ahogy most vannak.

Személyesen én szeretnék egy-két javítást a jelenlegi állapotomhoz képest. De az az igazság, hogy valójában nem sokat tudunk erről, kivéve azt, amit Pál mondott:

De megkérdezhetné valaki: hogyan támadnak fel a halottak? Milyen testben jelennek meg?

Esztelen! Amit vetsz, nem kel életre, míg előbb el nem rothad,

és amit elvetsz, azzal nem a leendő testet veted el, hanem csak a magot, talán búzáét vagy valami másét.

De Isten olyan testet ad annak, amelyet elhatározott, mégpedig minden egyes magnak a neki megfelelő testet.

Nem azt várom, hogy ugyanez a testem támadjon fel javított változatban. Egy teljesen új modelbe szeretnék költözni:

Elvettetik romlandóságban, feltámasztatik romolhatatlanságban;

elvettetik gyalázatban, feltámasztatik dicsőségben; elvettetik erőtlenségben, feltámasztatik erőben.

Elvettetik érzéki test, feltámasztatik lelki test. Ha van érzéki test, van lelki test is.

Egy olyan új testet szeretnék, amely Istennel az örökkévalóságig a mennországba lesz, és ez a legfontosabb dolog.

Az időpontokról és alkalmakról pedig nem szükséges írnom nektek, testvéreim, mert ti magatok is jól tudjátok, hogy az Úr napja úgy jön el, mint éjjel a tolvaj.

Amikor azt mondják: Békesség és biztonság, akkor tör rájuk hirtelen a végső romlás, mint a fájdalom a várandós asszonyra; és nem fognak megmenekülni.

Ti azonban, testvéreim, nem vagytok sötétségben, hogy az a nap tolvajként lephetne meg titeket.

Az Úr napja közeleg. Jézus úgy utalt erre, mint az éjszakai tolvajra, de Pál azt mondja, hogy ti a világosság gyermekei vagytok, és az a nap nem jöhet számotokra úgy, mint egy tolvaj.

Az a véleményem, hogy az Úr azt szeretné, hogy ismerjük a Biblia próféciaikat, és ezáltal azokat a jeleket is, amelyek az Ő eljövételére utalnak.

Érdekes jeleket figyelhetünk meg ma a világban, amelyek erre utalhatnak. Izrael ismét egy néppé lett, Európa a nemzetek uniójává válik, és növekszik az ember képessége a tömeges önpusztításra: *Ha nem rövidülnének meg azok a napok, nem menekülne meg egyetlen halandó sem, de a választottakért megrövidülnek azok a napok.*

Az elektronikus fizetési módok fejlődése, egy kártya alapú központi személyazonossági rendszer kifejlesztése, amely minden egyes eddigi kártyaműveletet memóriában tud tárolni, mind része lehet egy a teljes világot felölelő pénzügyi rendszernek. Kísérletek folynak azzal kapcsolatban, hogy a kis memória chippet ne a kártyákon tárolják, mert az gyakran elveszhet és ellophatják, hanem beültessék az emberek csuklóiba. Ez tehát egy jel, egy személyazonosság lesz, amely segítségével az emberek adnak és vesznek.

Hiszen valamennyien a világosság és a nappal fiai vagytok, nem vagyunk az éjszakáé, sem a sötétségé.

Akkor ne is aludjunk, mint a többiek, hanem legyünk éberek és józanok.

Máté 24.-ik fejezetében Jézus a második eljövételéről beszélt, és két dolgot hangsúlyozott: figyeljete és legyetek készen!

Itt pedig Pál azt hangsúlyozza, hogy figyeljete, legyetek józanok! Az Úrnak az a szándéka, hogy az egyház minden korban és időben az Ő azonnali eljövételének várakozásában éljen. Figyeljenek és legyenek készen!

Mert akik alusznak, éjjel alusznak, és akik megrészegeznek, éjjel részegeznek meg.

Mi azonban, akik a nappal fiai vagyunk, legyünk józanok, vegyük magunkra a hit és a szeretet páncélját, és mint sisakot, az üdvösség reménységét.

Mert az Isten nem haragra rendelt minket, hanem hogy elnyerjük az üdvösséget a mi Urunk Jézus Krisztus által

Az Isten haragja le fog szállni a földre. Jézus Dánielt idézve azt mondta, hogy *olyan nagy nyomorúság lesz akkor, amilyen nem volt a világ kezdete óta mostanáig, és nem is lesz soha.* A Jelenések könyvének 6-tól 18.-ig terjedő fejezeteiben megtalálhatjuk Isten hatalmas ítéletének részleteit, amely a föld ellen fog eljönni. A Jelenések könyvében ezt az ítéletet az Úr hargja napjának nevezik, amely kiöntetik a földre.

A királyok és a gazdagok fognak kiállítani a szikláknak, hogy essenek rájuk, hogy elrejtésük őket a harag elől, mert senki sem fog ellenállni annak.

Az egyházzal kapcsolatban viszont Jézus azt mondta, hogy „ebben a világban megpróbáltatásaitok lesznek”, de azt is hozzá teszi, hogy az Isten gyermekeinek megpróbáltatásai a Sától erednek ezen a földön.

A Nagy megpróbáltatást viszont Isten fogja a földre elhozni, mivel az Ő ítélete fog eljönni a föld lakói számára. Minket viszont nem a haragra hívott el, hanem az Urunk általi üdvösségre. Ezért kell figyeljünk és józanok maradjunk.

Jézus azt mondta, *hogy vigyázzatok magatokra, nehogy szívetek elnehezdedjék mámortól, részegségtől vagy a megélhetés gondjaitól; és hirtelen leljen meg titeket az a nap, mint valami csapda, mert úgy fog rátörni mindazokra, akik a föld színén laknak.* Figyelmeztet tehát minket, hogy ne részegedjünk meg, ne éljünk a testünk vágyainak kielégítésére, hogy ne hogy megleljen minket az a nap.

aki meghalt értünk, hogy akár ébren vagyunk, akár alszunk, vele együtt éljünk.

Akár élve, akár halva, Vele együtt leszünk, és ez a fontos! Erről beszélt Jézus, amikor Mártának mondta ezeket a szavakat:

„Én vagyok a feltámadás és az élet, aki hisz énbennem, ha meghal is, él; és aki él, és hisz énbennem, az nem hal meg soha.

Soha nem fogok meghalni! Mindig Jézussal és Jézusért fogok élni. Akár ebben a testemben, akár az újban, mindig vele együtt leszek.

Vigasztaljátok tehát egymást, és építse egyik a másikat, ahogyan teszitek is. Kérünk titeket, testvéreink, hogy becsüljétek meg azokat, akik fáradoznak közöttetek, akik előljáróitok az Úrban, és intenek is titeket, és munkájukért nagyon becsüljétek őket. Éljetek egymással békeességben.

Pál apró kis buzdításai következnek itt:

Kérünk titeket, testvéreink, intsétek a tétlenkedőket biztassátok a bátortalanokat

Vannak olyanok, akiket idegesítenek a bátortalanok, és legszívesebben csak ott hagynák őket az úton. Itt Pál arra int minket, hogy biztassuk őket. A szívünket kellene kiöntsük számukra, türelmesen kellene vigasztaljuk, ahelyett, hogy durván és röviden elintéznénk őket.

karoljátok fel az erőtlenekeket, legyetek türelmesek mindenkire.

Vigyázzatok, hogy senki se fizessen a rosszért rosszal, hanem törekedjétek mindenkor a jóra egymás iránt és mindenki iránt.

Mindenkor örüljétek,

szüntelenül imádkozzatok,

mindenben hálát adjatok, mert ez az Isten akarata Jézus Krisztus által a ti javatokra.

Pál nem arra int, hogy minden rossz dologért adjunk hálát Istennek, mert az képmutatás lenne. Azt mondja, hogy minden helyzetben adjunk hálát az Istennek, nem a nehézségekért, hanem a nehézségekben az Isten gondoskodásáért.

Ha mindenemet elveszítem, akkor nem köszönhetem meg Istennek, hogy elveszettem mindent, de a veszteség közepette adhatok neki hálát azért, mert tudom, hogy Ő ura az

én életemnek. Tudom, hogy Ő minden velem történő dolog ura, mert elköteleztem az életemet neki, és tudom, hogy Ő szeret engem, és egy bölcs tervet valósít meg az életemben, és tudom, hogy Ő bölcsőbb, mint én.

Azt is tudom, hogy Isten hosszútávon gondolkodik, míg én csak rövidtávon. Ezért tudok mindenben hálát adni neki.

A Lelket ne oltsátok ki

Sokan ezt a sort használják arra, hogy a Krisztus testében végbemenő összes eszetlenséget eltűrjék. Ha egy fickó visítva rohangál fel és alá a padsorok között a gyülekezetben, és valaki megállítja, rögtön azzal jön, hogy a Biblia azt mondja, hogy ne oltsátok kik a Lelket. Pál viszont nem erről beszél itt, mert van olyan lélek amit ki kell oltani: ez pedig az emberi lélek.

Azt tudjuk, hogy ne szomorítsuk meg a Szentlelket. Hogyan lehet megszorítani Őt? Szeretnélküliséggel. A Szentlélek munkáját akadályozhatjuk keserű érzéseinkkel, utálattal, irigységgel és viszálykodásainkkal, erről beszél itt Pál.

A Lélek gyümölcse a szeretet, és ezt akarja a Szentlélek kidolgozni bennünk, nyíljatok hát meg a szeretet előtt, legyetek a szeretet eszközei és csatornái, engedjétek át magatokat a szeretetnek.

Gyakran azért vagyunk határozatlanok ezzel kapcsolatban, mert a múltban már megjártuk, és megbántottak. „Szerettem őt, de visszautasította” – és ezért most bezárkózom. És amint ezt teszem, kioltom a Szentlelket magamban.

a prófétálást ne vessétek meg, de mindent vizsgáljatok meg:

A korintusiakhoz írt első levélben Pál azt írja, hogy *a próféták pedig ketten vagy hárman szóljanak, a többiek pedig ítélik meg.*

Évekkel ezelőtt egy ember azt prófétálta nekem, hogy két héten belül halottként fognak kivinni engem a templomból. Nem tetszett neki, hogy nem érttem egyet a doktrinájával, ezért azt mondta, hogy Isten meg fog engem ítélni. Azt prófétálta, hogy fekete koporsóban fognak kivinni a gyülekezetből. Tudtam, hogy téved, mert a feleségem semmiképpen sem venne nekem fekete koporsót.

Ami viszont nagyon érdekes, hogy én annak az embernek a temetésén vettem részt két hét múlva. Mondtam is a feleségemnek hogy valószínű, hogy rosszul láthatta a koporsóban fekvőnek az arcát.

a jót tartsátok meg, a gonosz minden fajtájától tartózkodjatok.

Nagyon szeretem a szénsavas almalevet, de a legjobb fajtát olyan üvegbe teszik, amely a pezsgősüveghez hasonlít. Utálok megvenni, mert sokan azt fogják gondolni, hogy alkoholt akarok fogyasztani, pedig én még a gonosz látszatát is el szeretném kerülni.

Szerintem nagyon figyelmesek kell legyünk a látszattal kapcsolatban, hogy még a látszatát is elkerülhessük a gonosz dolgoknak. Vannak olyan párok, akik azt állítják, hogy igaz ugyan, hogy egy házban lakunk, de nem alszunk együtt. Ki tudja ezt? A szomszéd biztosan nem ezt gondolja. A látszat nem ez...

Maga pedig a békesség Istene szenteljen meg titeket teljesen, és őrizze meg a ti lelketeket, elméteket és testeteket teljes épségben

Az ember mindhárom összetevőjét érinti itt Pál: a lelket, az elmét és a testet. A lélek egészen addig halott bennünk, amíg el nem fogadjuk Jézus Krisztus uralmát az életünkben, és ettől kezdve megelevenedik.

A humanista pszichológia azt tanítja, hogy az ember lelke és elméje ugyanaz, tehát nincs más, csak test és elme. Viszont mi, akik hiszünk Jézusban, egy harmadikkal, a lélekkel is rendelkezünk, és tudjuk, hogy az ember lelke és tudata két különböző dolog. *A nem lelki ember pedig nem fogadja el az Isten Lelkének dolgait, mert ezeket bolondságnak tekinti, sőt megismerni sem képes: mert csak lelki módon lehet azokat megítélni.*

Hiába is próbálunk erről a nem hívőkkel vitatkozni, mert nem jutunk sehova, hiszen egyszerűen nem foghatják fel ezeket.

A főiskolán sok vitát folytattam az egyik professzorommal arról, hogy a lélek különbözik a tudattól, de ő egy humanista volt, és csak újból és újból eredménytelenül próbáltam meggyőzni. Egy napon aztán, amikor magamban erről a szegény, szerencsétlen emberről gondolkoztam, az Úr szólt a szívemhez: „Olyan dolgot akarsz neki tanítani, amit Ő nem foghat fel.”

Csak akkor érthetjük meg a Lélek dolgait, amikor életre kelünk lélekben is.

Hû az, aki elhív erre titeket; és ő meg is cselekszi azt.

Milyen dicsőséges Isten elhívása, mert ha elkezdte bennünk a munkát, akkor folytatni is fogja azt.

Testvéreim, imádkozzatok értünk is.

Köszöntetek minden testvért szent csókkal.

Nyomatékosan kérek titeket az Úrra, hogy olvassátok fel ezt a levelet minden testvéreknél!

A mi Urunk Jézus Krisztus kegyelme legyen veletek!

Legyetek az Ige cselekvői, Isten segítsen minket, hogy mindazt gyakorlatba ültessük, amit az Igéjén keresztül nekünk tanított.

Kövessük Pál buzdítását a szent és igaz életre Isten és ember előtt, és egyre jobban szeressük egymást egészen addig a dicső napig, amíg az Úr eljön, és a Lelke által átváltozunk az Ő dicsőséges képére, az Ő hatalmának erejével.